

Tar Sándor

Egy kommunista életrajza

hidat
 sasoknak
 melyen szabadon zuhannak fel az égbe
 ácsolok
 mogorván bolhás családi almon
 én a Forrás Őre

Bűnösök vagyunk

nádfonatban csecsemő úszik
 a folyó vizén
 reggelre e különös posta
 mérföldekre viszi hírünket
 kik a nádasba vadulva
 várjuk hogy ama különös hajó
 visszafelé a megváltást hozza majd

a fehér sivatag szélén

a fehér sivatag szélén állunk
 hol bomlott erővel szilajjá merevült paripák
 árnyékszobrai tipornak forró homokba
 egy vágtyól szenvedő kiáltást fojt meg
 puha dárdával a szépség
 egy másik vágy
 és égő maszkra boruló ritmusában sűrűn lüktet a tenger

csak a szomjúság az ami egymáshoz láncol
 igazítva északhoz a délt
 és tegnapi álmok homokkal zizegő árnya tikkad

Forró tetők

két légy mászik a csend spirálisán
olybá téve e kánikulai délutánt
mint orsóját őrlő vénasszony a rázuhanó időt

bomló rituálékkal köröttem káosszá mállik a rend
vatta szavaim simogatón hullanak fejedre
és ősi
barbár ösztönökbe iramlik minden gondolatom
hogy közhelyekké züllve majd mosolygó kedves butaságokat súgjak
s azt is magamban csak
jaj
meg ne halld
meg ne halld

A szerelem áldozat és fájdalom

egy nevetésed homlokodon ütött
reggel a saroknál
megtántorodtam
de e halálos sebben még
elvánszorogtam a bálteremig
táncoltunk
aztán összeborultunk a kapuk alatt
mígnem a kutyák véretem nyalva végig az úton
el nem értek
akkor jöttél rá hogy szerettelek

Under the boardwalk

a gömb tűnődése befelé
a gömb magánya
feszés burkába rothadt sikolyok

ipszilonba fúrt latin trágárság
kettészelt szándékok

kardra fűzött szemérmes telt
függőleges mosoly

Hallgatás

Rőt tömegét súlyosan szakítja rám a csend
láncok
csörömpölés

hallgatás

tűrésem gyalázat
erőtlen fák vicsorgó álmaim
sötét mélység tolvaj képzelet mindenség

hallgatás

zajtalan közdelem

naponta csendben meghal a csend
ólmot görget a nyomorgó idő
hallgatás
kín – gyönyörűség
vészt hurcoló meztelen magány.

A vének

Jöttek le a hegyről
a vének
zilált csorgó foszlányban
szakadoztak le a kövekről
feketén rongyosan koldulva
s csak jöttek jöttek
álomtalan véres szemekkel
arcuk üregében rothadó odvas ínnyükkel
csüngtek le a mesés szirtekről
csúszva esve zörgőn jöttek
szakadatlanul sírva könnyörögve
tépetten fázva dideregve
özönlöttek le a síkságra